

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6443/2021
24.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бране Раковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Гордана Пајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 966/21 од 15.07.2021. године, на седници већа одржаној 24.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 966/21 од 15.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 2705/18 од 11.02.2021. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиљи на име враћања цене, исплати износ од 61.050 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом почев од 08.12.2018. године до исплате. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 294.258,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (ставови један, два и три изреке). Одбијен је захтев тужиље за исплату законске затезне камате од дана доношења пресуде до извршности (став четири изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 966/21 од 15.07.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда у усвајајућем делу. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП које су учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на које се указује ревизијом. Ревидент није посебно указао, нити определио у чему би се таква повреда састојала. Из ових разлога позивање на битну повреду одредаба парничног поступка, као ревизијски разлог из члана 407. Закона о парничном поступку је без утицаја у ревизијском поступку приликом испитивања побијане другостепене пресуде. Ревизијски наводи у вези оцене доказа и утврђеног чињеничног стања не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде, у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП, што у предметном спору није случај. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао оцену жалбених навода који су од значаја за одлуку о захтевима стављеним у поступку и одлучио у потпуности правилном применом одредаба материјалног права.

Према чињеничном утврђењу, отац тужиле, сада пок. ВВ, као купац, закључио је са туженим као инвеститором и продавцем два предуговора о купопродаји непокретности у изградњи од 18.12.2015. године и 27.07.2017. године. На основу наведених предуговора тужени је на име купопродајне цене примио укупан износ од 61.050 евра. Тужени у уговореном року по оба предуговора није саградио предметне непокретности, нити су закључени уговори о купопродаји. Наведени предуговори су својеручно потписани од стране оца тужиле и туженог, с тим што њихови потписи нису оверени. Отац тужиле, преминуо је ...2018. године, а тужилца је његов једини законски наследник. Новац дат на име купопродајне цене по основу оба предуговора није враћен оцу тужиле, а није исплаћен ни тужилци.

На темељу овако утврђених чињеница, нижестепени судови, имајући у виду правила о терету доказивања, на основу одредбе чланова 210. и 214. Закона о облигационим односима, обавезују туженог да тужилци, као јединој законској наследници иза свог оца, исплати утужени износ у висини од 61.050 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са каматом од 08.12.2018. године.

Ревидент оспорава изнето становиште нижестепених судови. Сматра да је погрешно примењена одредба члана 231. ЗПП, јер тужилца није доставила решење о наслеђивању као једини валидан доказ да је активно легитимисана као једини наследник иза свог покојног оца. Сматра и да два неовверена предуговора не могу бити доказ да је тужени примио наведене износе купопродајне цене, као и да до реализације коначних уговора није дошло искључиво кривицом туженог. Предметни предуговори о купопродаји непокретности у изградњи нису закључени у форми која је законом прописана за главни уговор, услед чега су ништави правни послови и не могу да производе правно дејство.

Изнето становиште ревидента није основано. Законом о наслеђивању прописана су лица која улазе у круг законских наследника и која чине први наследни ред. Заоставштину чине сва наслеђивања подобна права која су оставиоцу припадала и по сили закона прелазе на оставиоцеве наследнике у тренутку његове смрти. Тужилца је законски наследног првог наследног реда, па не стоје ревизијски наводи да није доказана њена активна легитимација јер није донето решење о наслеђивању.

Тачни су наводи из ревизије да предметни предговори о купопродаји непокретности у изградњи не испуњавају законом прописану форму, услед чега су ништави правни послови. Међутим, наведено је без утицаја на предметну обавезу туженог. У случају ништавости уговора свака уговорна страна дужна је да врати другој све оно што је примила по основу таквог уговора, а ако то није могуће, или ако се природа оног што је испуњено противи враћању, има се дати одговарајућа накнада у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке, уколико закон што друго не одређује (чл. 104 ст. 1. ЗОО). Код утврђених чињеница да је отац тужиље исплатио на име закључених предговора део купопродајне цене, а да тужени није извршио своје уговорне обавезе, то су нижестепени судови правилном применом материјалног права обавезали туженог на враћање примљеног утуженог новчаног износа.

На основу изложеног и члана 414. става 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**